

σάν τ' άνεμοχαλάζιν αυτόθ. Τ' άνεμοχάλαζον τρώει τὰ παλαιό-
σπιτα αυτόθ. || Φρ. Κάλλιο ή άνεμοβροχή παρὰ τ' άνεμοχάλαζο
(έκ δύο κακῶν προτιμητέον τὸ μὴ χειρόν) Λεξ. Δημητρ.

άνεμόχαμα τό, Εὐβ. (Ώρ.) Πελοπν. (Μεσσ.)

Έκ τοῦ ρ. άνεμοχάφτω.

1) Τὸ φούσκωμα τοῦ στομάχου ὅταν τρώγῃ τις μετὰ
σπουδῆς καὶ χωρὶς νὰ μασᾷ καλῶς τὴν τροφήν Εὐβ.(Ώρ.)

2) Δυσκολία περὶ τὴν κατάποσιν ἔνεκα τῆς σπουδῆς
εἰς τὸ τρώγειν Πελοπν. (Μεσσ.)

άνεμοχαράζω Ἄνδρ.

Έκ τοῦ οὖς. άνεμος καὶ τοῦ ρ. χαράζω.

Μηρυκάζω. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αναχαράζω Β3.

άνεμόχαρος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.)

Έκ τοῦ οὖς. άνεμος καὶ τοῦ ρ. χαίρομαι.

Έκεῖνος ὃν εἶθε νὰ χαρῇ ὁ άνεμος, ἦτοι ὁ διάβολος :
Λνεμόχαρο νὰ γένη ! ('ς τὸν άνεμο ! 'ς τὸ διάβολο !)

άνεμοχάφτης ὁ, Πελοπν. (Κλουτσινοχ.)

Έκ τοῦ ρ. άνεμοχάφτω.

Ὁ τρώγων μετὰ σπουδῆς, βιαστικά.

άνεμοχάφτω Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. Λα-
κων. Λάστ. Λιβάρτζ. Μεσσ. Ὀλυμπ.) κ. ἄ. άνιμονχάφτον
Εὐβ. (Στρόπον.) Στερελλ. (Γαρδίκ.) άνεμοχάβον Σκῦρ.

Έκ τοῦ οὖς. άνεμος καὶ τοῦ ρ. χάφτω.

1) Τρώγω ταχέως καὶ λαιμάργως χωρὶς νὰ μασῶ
καλῶς τὴν τροφήν ἔνθ' άν. : Αὐτὸς άνεμοχάφτει Λακων.
Τί άνεμοχάφτεις ἔτσι ; Κλουτσινοχ. Ἀρρώστησε, γιατί άνεμό-
χαψε νὰ προφτάσῃ τὸ γάμο Ὀλυμπ. Ἐντα βία ἔχεις τὸ άνεμο-
χάβεις ἔτσι δά ; Σκῦρ. Ἀνιμόχαρι κὶ χαζίω' νὰ πνιῇ Στρόπον.

2) Τρώγων ταχέως αἰσθάνομαι δυσκολίαν εἰς τὴν
κατάποσιν καὶ κινδυνεύω νὰ πνιγῶ Πελοπν. (Καλάβρυτ.
Μεσσ.) : Ἀνεμόχαψε ή προβατίνα.

άνεμοχάψιμο τό, ΣΠερεσιάδ. Βασίλισσ. άνθ. 4

Έκ τοῦ ρ. άνεμοχάφτω.

Ταχεῖα κατάποσις : Ἀγάπη μὰ φορὰ, ἔ, σωστὸ άνεμο-
χάψιμο !

άνεμόχινο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — ΣΠασαγιάνν.
Ἀντίλ. 37

Έκ τῶν οὖς. άνεμος καὶ χιόνι.

Χιών μετὰ σφοδροῦ άνέμου, χιονοθύελλα : Ἐρριξε
τ' άνεμόχινο ὅλες τὸ' ἐλαιὲς κάτω. Δὲν ἔχω κουράμο νὰ πάω
νὰ δῶ τὴ γαταστροφὴ ποῦ 'καμε τ' άνεμόχινο μέσ' 'ς τὸ
λαιοῦρι μου Ἀπύρανθ. || Ποίημ.

Ὅπως μὲ τὸ χινόπωρο 'ς τ' ἄφυλλα δάση πέφτει
δρολάπι κὶ άνεμόχινο κὶ ἀγεροστροβιλίζει

ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' άν. Συνών. άνεμοσοῦρι 1, *άνεμο-
σοῦριγμα, άνεμοσοῦριγμα 1.

άνεμόχολον τό, Χίος άνεμόχολο Ἦπ. Πάρ. Χίος
κ. ἄ. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,138 ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ.
χρόν. 70 αναμόχαλον Χίος άνεμόχαλο Λεξ. Βλαστ.
άνεμόχολος ὁ, Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Κρήτ. (Μύρθ.) Σῦρ. κ. ἄ.
άνεμόχαλος ΠΒλαστοῦ Ἀργ. 336

Έκ τῶν οὖς. άνεμος καὶ χολή. Τὸ ἄρσ. άνεμό-
χολος κατὰ τὸ συνών. άνεμοστροβίλος.

1) Οἷονεῖ ή τοῦ άνέμου χολή, ὀργή, ἦτοι ἰσχυρὸς άνε-
μος, θύελλα, άνεμοστροβίλος Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἦπ. Κρήτ.
(Μύρθ.) — ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' άν. ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' άν.
— Λεξ. Βλαστ. : Τ' άνεμόχολο παράσυρε τὸ σπῖτι Ἦπ.
Σηκώθηκε κ' ἔν' άνεμόχολο δυνατὸ ξάφνου ποῦ τύλιξε
μεσουρανῆς τὸν κορμαχτὸ ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' άν. Οἱ χωριάτες

προχωροῦσαν ὅξω ἀπὸ τὸ χωριὸ μ' ἀλαλητὸ σὰν κοπάδι
ἀπ' ἀγριοπούλλια ποῦ τ' ἀπάντησε άνεμόχολο ΓΒλαχογιάνν.
ἔνθ' άν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. άνεμικός Β1. 2) Νεφέλη χρώ-
ματος πρασίνου λαμπροῦ φαινομένη εἰς τὸ δυτικὸν μέρος
τοῦ ὀρίζοντος μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ προαγγέλ-
λουσα άνεμοστροβίλον Πάρ. Σῦρ. 3) Ὁ περὶ τὸν ἡλιον
κύκλος φαινόμενος ἐνίοτε περὶ τὴν δύσιν του καὶ προμη-
νύων σφοδρὸν άνεμον Χίος — ΠΒλαστοῦ Ἀργ. ἔνθ' άν.

άνεμοχορεύτρα ή, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Έκ τοῦ ρ. *άνεμοχορεύω.

Μέρος προσβαλλόμενον εὐκόλως ὑπὸ τῶν άνέμων :
Εἶδα ζαβάγρα νὰ πάῃ νὰ χτίσῃ τὸ σπῖτι δο 'κεῖ μέσ' 'ς τὴν
άνεμοχορεύτρα ! Ἦ λ. καὶ ὡς τοπων. Νάξ. (Ἀπύρανθ.
Βόθρ.)

άνεμόχορτον τό, Κῶς άνεμόχορτο Ἀθῆν. Αἴγιν.
Νάξ. (Ἐγκαρ.) Πάρ. Ρόδ. κ. ἄ. — Λεξ. Αἰν. Βυζ. Βλαστ.
άνιμόχορτου Θερμάκ. (Ἀδριανούπ.) άνιμονχόρτ' Μακεδ.
άνεμόχορτος Κρήτ.

Έκ τῶν οὖς. άνεμος καὶ χόρτο. Περὶ τῆς λ. ἰδ.
ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογραφ. 9 (1926) 445.

Τὸ φυτὸν άνεμογλέντι, ὁ ἰδ. Συνών. ἀγριοβασι-
λικὸς 1.

άνεμοχτάποδο τό, Σῦρ.

Έκ τῶν οὖς. άνεμος καὶ χταπόδι.

Εἶδος ὀκτάποδος ζῶντος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς
θαλάσσης (ὀνομασθέντος οὕτω πιθανῶς ἔνεκα τῆς κακῆς
ποιότητός του. Πβ. άνεμο- 1).

άνεμόχυμα τό, Ἴων.(Κρήν.) 'νεμόχυμα Ἴων.(Κρήν.)

Έκ τοῦ ρ. άνεμοχύνω.

Ἀνακίνησις, ἀνατάραξις ἰδίᾳ τῶν βραζόντων ὀσπρίων
ἐν τῇ χύτρᾳ.

άνεμοχύνω Ἴων.(Κρήν.) — ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 38
'νεμοχύνω Ἴων.(Κρήν.)

Έκ τοῦ οὖς. άνεμος καὶ τοῦ ρ. χύνω.

1) Μετβ. ἀνακινῶ, ἀναταράττω τι ἰδίᾳ τὰ ἐντὸς χύ-
τρας βράζοντα ὀσπρια Ἴων.(Κρήν.) 2) Ἀμτβ. σείομαι,
κυματίζω εἰς τὸν ἀέρα ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' άν. : Ποίημ.

Καὶ τὰ μαλλιά της ξέπλεχα 'ξοπίσω άνεμοχύνουν.
Συνών. άνεμίζω (Ι) 5.

άνεμοχώραφο τό, Κρήτ.

Έκ τῶν οὖς. άνεμος καὶ χωράφι.

Ἀγρὸς ἄγονος. Πβ. άνεμο- 1.

άνέμπαιγμα τό, ἀμάρτ. ἀνάμπαιγμα ΑΚαρκαβίτσ.
Λόγ. πλώρ. 34 — Λεξ. Βλαστ. ἀνάμπαιγμα Γ'Επαχτίτ. ἐν
Προπυλ. 1,254 ἀνάμπαιμα Μεγίστ. ἀνέμπαισμα Κάρπ.
ἀνάμπαισμα Μεγίστ. Τσακων. ἀνάδαισμα Βιθυν. ἀνάμπι-
σμα Εὐβ. (Στρόπον.)

Έκ τοῦ ρ. άνεμπαίζω. Τὸ ἀνάμπαιγμα κατ' ἐπί-
δρασιν τοῦ ἀπλοῦ ρ. παίζω.

1) Ἐμπαιγμός, χλεύη Βιθυν. Συνών. ἀναγέλασμα 1,
ἀνάγελο 1, άνεμπαίγνιδο 2. 2) Τὸ ἀντικείμενον τοῦ
ἐμπαιγμοῦ, παίγνιον ἔνθ' άν. : Τ' ἀνάμπαιγμα τοῦ κόσμου
ΑΚαρκαβίτσ. ἔνθ' άν. || Παροιμ. Τ' ἀνέμπαισμα τῆς 'ειτο-
νιᾶς άνεμπαίζει τὴν 'ειτονιάν (ἐπὶ τοῦ σκώπτοντος ἄλλον
δι' ἐλαττώματα, τὰ ὅποια καὶ ὁ ἴδιος ἔχει καὶ μάλιστα
μεγαλύτερα) Κάρπ. Ἐκατσαν τ' ἀναμπαίματα 'ς τοῖς στράτες
κὶ ἀναμπαίζουν (συνών. τῇ προηγουμ.) Μεγίστ. Συνών.
ἀναγέλασμα 2, ἀναγέλαστρον 1, ἀνάγελο 2, περιγέ-
λασμα, περιγέλως, περιπαιγμα.

